

ZVLÁŠTNÍ OPERACE Z

Kieře & Billovi,
kteří jsou také fanoušky cákajícího hnusu.

GAVIN G. SMITH

ZVLÁŠTNÍ
OPERACE
Z

Praha 2022

Spec Ops Z

Copyright © Gavin G. Smith, 2021

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2022

Translation © Lukáš Potužník, 2022

ISBN 978-80-88321-88-0

KAPITOLA 1

1604 Východního standardního času (EST)
16. listopad 1987
Nádraží Grand Central, New York City

Střelba ustala a křik bylo slyšet z větší dálky.

Kapitán Vadim Skorlenskij měl obličej zbrocený krví a v ústech sladkou pachuč. Plival kousky syrového masa a snažil se na ně nedívat.

V pravé ruce volně držel svou pistoli Stečkin. Díval se přes viadukt nad 42. ulicí směrem k temnému ústí tunelu Park Avenue. Za zády měl průčelí obrovské čtvercové neoklasicistní budovy nádraží Grand Central. Iluze starého římského imperialismu přesazená na začátku 20. století do Ameriky, včetně soch Merkura, Minervy i Herkula. Byla už tma nebo spíš tolik tmy, kolik jí v tomhle městě mohlo být. Vysoké budovy po obou stranách viaduktu byly dobře osvětlené. Když se se na ně soustředil, bylo snadné uvěřit,

že se nic nestalo. Tvořily ostrý protiklad k troskám rozproštěným před ním: rozstříleným policejním vozidlům a žlutým taxikům, dodávce zásahové jednotky SWAT převrácené na střechu, autům rozdrčeným pod ní v místě, kde ji zásah RPG převrátil do vzduchu. V pozadí hořel vrak vrtulníku newyorské policie. Kolem něj ležel koberec prázdných nábojnic a kam až oko dohlédlo byla spousta krve; ale jen velmi málo těl.

Kromě vzdáleného křiku, který se ozýval sklobetonovými kaňony, bylo slyšet jen neustálé kapání krve a plechový zvuk hudby z tranzistorového rádia. Mdlá píseň amerického teenagera o tom, jak jsou teď oba sami, hanebně kontrastovala s tím, co udělal, respektive, co udělala jeho země. Se zločinem, který sám pomáhal spáchat. Vadim se považoval za zrůdu. Věřil, že se s tím smířil. Teď si teprve uvědomil, že nikdy předtím nevěděl, jaká zrůda opravdu je. Bylo to už velmi dávno, kdy Vadim cítil, že dokáže plakat. Ani teď slzy nepřicházely. Už nebyl takový, jaký býval. Místo toho se začal smát, až smích přešel v suchý bolestný vzlyk. *Byl by bolestný, kdyby ještě byl schopen cítit bolest.*

Netušil, jak se ocitl před nádražní budovou. Měl okno a na tváři cizí krev. Poslední, co si pamatoval, bylo, že stál mezi nástupišti v nižších patrech a hledal pro svůj oddíl cestu ven. Otočil se a shledal, že vyděšený příslušník newyorské dopravní policie zvedá revolver. Byl to ještě kluk. Vadim nedokázal dostatečně rychle vytáhnout svou AK-74. Policista jen chránil cestující na nástupišti, dělal pouze svou práci. Z nějakého důvodu to Vadima uklidňovalo. Doufal, že chlapec i cestující přežili, i když věděl, že není pravděpodobné.

Nejdřív uviděl jasné světlo. Zavřel oči. Světlo mu prosvítalo přes víčka, ale ne dost jasně na to, aby mu trvale poškodilo sítnici. Ne že by na tom teď záleželo. Na samotný New York se nezaměřili, k detonaci došlo někde na západě. O chvíli později zazářilo další jasné

světlo; nejspíš ropné rafinerie v New Jersey. Výškové kaňony New Yorku ochránily Vadima před nejhorším zábleskem spalujícím kůži.

Bílé světlo na okamžik proměnilo město ve fotografický negativ. Pak přišel další záblesk z jihu a pochopil, že právě zmizela Filadelfie. Země a mohutné budovy se otřásly, silnice nad viaduktem popraskala. Než se ohnivá bouře dostala k ostrovu Manhattan, rozplynula se a zanechala po sobě jen horký radioaktivní vítr, který se s kvílením prohnal umělými kaňony města.

„Blázni,“ snažil se říct sám sobě. Jeho hlas zněl suše, jako praskání dřeva v ohni. Sám sebe nepoznával. Napadlo ho – kdyby vstal a podíval se na západ, uviděl by hříbovitá mračna? Světla v okolních budovách zhasla, ale stále slyšel plechovou americkou popovou hudbu; elektromagnetický puls zřejmě k Manhattanu zatím nedorazil. Pravděpodobně však vyřadil zařízení, které dodávalo městu energii. V některých okolních budovách se rozsvítila světla, když se aktivovalo nouzové napájení. Některá světla byla červená, což Vadimovi připadalo příhodné hned z několika důvodů. Málem se znovu začal smát, ale věděl, že kdyby to udělal, nepřestal by, dokud by si nepřiložil stečkina ke spánku a nevystřelil si mozek z hlavy. A nebyl si ani jistý, že by ho to opravdu zastavilo.

Cítil chlad. Ne, to nebyla tak úplně pravda. Ve skutečnosti necítil *nic*. Věděl však, že je mu zima. Necítil tlukot svého srdce, necítil, jak se mu zvedá a klesá hrudník, necítil ani svá zranění. Jediné, co cítil, byl hlad; potřeba lovit, nasytit se. Bylo to všeobjímající. Stálo ho všechny síly, aby zůstal sedět, aby nevyslyšel volání hladu, aby se udržel na uzdě. Přemýšlel, že už zůstane tak, zavřený za svými očima, jako svědek zvěstev nové úrovně. Tušil však, že by to bylo sladké vysvobození z války v jeho nitru. Musel udělat správnou věc.

Pro jednou, pomyslel si. Ochutnal hlaveň stečkina, cítil, jak mu drhne o zuby, když ji naklonil vzhůru.

Začal mačkat spoušť a sledoval, jak se úderník pomalíčku sváží zpět.

Pak ji uviděl. Fräulein, jeho mohutně stavěná východoněmecká zástupkyně. Seržantka Liesl Sauerová z východoněmecké armády byla převelena k rotě Specnaz, které nyní velel. Po Lebkovi s ním byla Fräulein nejdéle. Procházela se mezi prostrílenými policejními vozy a mezi plameny, celá od krve. Většina nepochybně patřila jí, ale ta na obličej nejspíš ne. Vadim netušil, proč stále ovládá své tělo, proč stále vnímá, ale chtěl Fräulein zbavit utrpení, než se postará sám o sebe. Dlužil jí to. Vstal a zamířil přes viadukt směrem k ní. Jakmile se pohnul, Fräuleinina hlava sebou trhla, aby se na něho podívala. Když se k ní přiblížil, zvedl pistoli. Dívala se na něj.

Potřeboval se dostat blíž. Netušil, kde má pušku. Musel ji střelit do hlavy, nejméně dvakrát. Chtěl mít jistotu, že bude odpočívat v pokoji, než ji bude sám následovat.

Čekala na něho. Její plochý brutální obličej osvětlovaly oranžové mihotavé plameny hořící helikoptéry. Pak to v jejích očích náhle spatřil: poznání, inteligenci. Liesl byla stále někde uvnitř toho těla.

„Vadíme?“ zeptal se za ním hlas s ukrajinským přízvukem.

KAPITOLA 2

0452 Afghánského času (AFT)
6. listopad 1987
Severovýchodní provincie Badachšán,
Afghánistán

Vesnice hořela a Španěl byl mrtvý. Útočný vrtulník Hind D shodil zápalné bomby, aby demoralizoval mudžáhidy, než Vadim a jeho lidé přistáli. Vrtulník pak kroužil nad oblastí, držel se nízko a využíval okolní hornatý terén jako krytí. Měl oddíl poskytovat leteckou podporu, kdyby bylo potřeba. Létání při zemi bylo prozíravé; koneckonců byli na lovu amerických přenosných raket země-vzduch Stinger. Tyto střely byly nejúčinnější zbraní mudžáhidů proti *Shaitan-Arba* neboli „Dáblu kočáru“, jak obávaným bitevním vrtulníkům Hind říkali. Vadim a jeho oddíl jednali na základě zpravodajských informací poskytnutých

KGB. Americký žoldák placený CIA prý převážel stingery z nedalekého severního Pákistánu.

Vadim se lehce pohnul, pod botami mu zakřupal sníh. Pozoroval hořící strom, hloupě si tím narušil vidění již přivyklé tmě. Za stromem se rýsovaly zasněžené vrcholky Hindúkuše. Hory tu přesně naplňovaly podstatu slova ‚majestátní‘, starobylé a stálé, vůbec jim nezáleželo na malicherných půtkách lidí, kteří zapalovali vesnice a čerstvě napadaný sníh špinili krví. Nic nebylo tak, jak mělo být. Měl být druhým velitelem roty, ale majora zabili před více než třemi měsíci. Takže skončil jako velitel. Jenže díky jejich operačnímu tempu mu už zbýval méně než jeden oddíl. A to přesně kvůli takovým sračkám, jako byla dnešní ranní mise. Nedovolovali jim, aby si operace plánovali sami. Jeden oddíl v jednom bitevním vrtulníku na celou vesnici Táždžiků. Byla to práce minimálně pro četu a nejméně pro dva bitevníky. Vadim na vesnici ani nechtěl shazovat zápalné bomby. Jeho rota měla pravidlo: nezabíjet nikoho, kdo není ozbrojený. Se sentimentem to nemělo nic společného. Prostě jen nechtěli Afgháncům poskytovat další důvod k nenávisti. Přesto měl morální povinnost dostat domů co nejvíce svých lidí, a pokud to znamenalo vypálit vesnici, budiž.

Přeživší vesničané byli hlavně vyděšené děti, plačící ženy a několik velmi starých, ale nezlomně vyhlížejících mužů, kteří na komando Specnaz hleděli s neskrývanou nenávistí. Všichni klečeli na otevřeném prostranství, kde se vesnice stýkala s náhorní plošinou. Navzdory Vadimovu úsudku na zajatce dohlížel Gulag – vojnín Nikodim Timošenko. Stejně jako ostatní měl i tento Moskván přes uniformu navlečený sněhobílý převlečník, ale kapuci měl svěšenou, takže si Vadim mohl všimnout, jak se mu z výstřihu plazí vězeňské tetování. Tetování ho označovalo jako jednoho z *Bratva*, Bratrstva, tajné sítě organizovaného zločinu Matičky Rusi. Ruce měl skryté v rukavicích, které skrývaly i chybějící prsty,

o které přišel kvůli omrzlinám v sibiřském pracovním táboře. Jeho tvář byla hubená a hladová. Těsně pod jejím povrchem se skrývalo cosi zvířecího. Vypočítavýma očima vždy pátral po nějaké slabině. Při pohledu na vesničany se mu ve tváři zračilo otevřené pohrdání.

Slunce teprve slabě zářilo zpoza vrcholků hor na východě; většinu světla poskytovaly ohně stále plápolající ve vesnici. Rozeznal Fräulein, která stála kousek od něho a kryla mu záda. V ruce držela Princezninu AKS-74, svůj vlastní lehký kulomet RPKS-7 zavěšený na zádech. Odstřelovači, Princezna s Lebkou, byli nad vesnicí v horách a pátrali po Španělově vrahovi. Bitevní vrtulník Hind dělal pro nepřátelského odstřelovače návnadu; podle Vadimova názoru poněkud lehkomyšlně. Zkontroloval si hodinky; Princezna a Lebka se měli brzy vrátit, ale zatím nezaslechl jediný výstřel. Ne že by to bylo nezbytné.

Podíval se na Španělovo tělo. Ani on sám nevěděl, kde seržant Pavel Orlinskij k téhle přezdívce přišel, a to ho ze všech v jednotce znal nejdéle. Seznámili se v Angole, strávili spolu nějaký čas na Kubě a v Jižní a střední Americe.

Když vystupovali z helikoptéry, byl Vadim poslední, kdo vysedl. Oddíl zaujal pozice kolem Hindu, konterén kolem a Pavel se zvedl k přesunu. V jedné vteřině stál na nohou a v další ležel na zemi, metr a půl od místa, kde stál. Měl díru v hrudním koši a uštěřenou hlavu. Další střela zasáhla Hind a odrazila se od pancíře tohoto létajícího tanku. Rozprchli se do krytů, vrtulník se vznesl a odlepil od vesnice. Třetí střela udělala do zdi jednoho z domů díru velkou jako kolo od auta. Výstřely nad náhorní plošinou teprve doznívaly, když Lebka s Princeznou křikli, že zahazují karabiny a míří do hor. Vadim jim jen řekl, aby se vrátili před pátou hodinou ranní. Lebka, čečenský odstřelovač, by se stejně chtěl vrátit na ranní modlitbu. Oba odstřelovači si přetáhli přes hlavy kapuce svých maskovacích obleků

a rozeběhli se do skal nad vesnicí. Ozval se další výstřel. Za Princeznnými patami se zvedl oblak prachu. Vadim stále netušil, kde se odstřelovač nachází, ale soudě dle prodlevy mezi výstřelem a zásahem to bylo docela daleko. Slyšel svist raket vypálených z modulů pod zašpičatělými křídly Hindu; a odhadl, že posádka bitevníku něco zahlédla. V dálce se po strmém, břidlicí pokrytém svahu převalila řada ohnivých koulí. Bitevník se přiblížil a ostřeloval horské úpatí střelami z 12,7mm čtyřhlavňového kulometu Jak-B pod přídí. Vadim netušil, jestli rakety něco zasáhly, ale další výstřely už nepřicházely. Nějakou chvíli trvalo, než se ze svých krytů vynořili.

„Šéfe,“ řekla tiše Fräulein. První den brutálního výcviku u Specnaz dostal každý rekrut přezdívku, proto tedy „Fräulein“. Některé se zažily, jiné ne. Vadimovi se jeho přezdívka nikdy nelíbila, ale jednotky Specnaz měly tendenci být neformální, takže slyšel na Šéfa nebo Vadima.

„Slyším to,“ odvětil své nově povýšené zástupkyni. Osamělý vrtulník – tipoval, že jde o transportní vrtulník Mi-8 – si razil cestu soumravným šerem a proplétal se vysokými horskými průsmyky ve výšce blížící se jeho operačnímu dostupu.

„Čekáme někoho?“ zeptala se.

Vadim jen zavrtěl hlavou.

„To nebude dobrý.“

Vadim s Fräulein se přesunuli k místu, kde Gulag strážil zajatce. Zároveň nedaleko s rachotem dosedl na zem neohrabaně vypadající Mi-8. Z transportního vrtulníku se vyhnula četa výsadkářů VDV. Vadim nejasně rozeznával velícího poručíka. Muže, který byl s ním, neznal, ale měl hodnost a uniformu poručíka pohraniční stráže KGB. Fräulein pohlédla na Vadima, zatímco se k nim oba důstojníci blížili. Uniforma důstojníka KGB vypadala čistě a nažehleně. Zastavili se a důstojník KGB zasalutoval. Důstojník VDV po něm vrhl opovržlivý pohled.

„Dej tu zatracenou ruku dolů,“ utrl se Vadim. Důstojník KGB vypadal, jako by dostal facku.

„Soudruhu kapitáne, já jsem poručík Ivak. A možná jsem jen poručík, ale jsem poručík KGB. Moje postavení má větší autoritu než moje hodnost. Chtěl jsem být jen zdvořilý.“ Mladý horlivý hubený muž by byl pohledný, nebýt známého fanatického lesku v jeho očích. Kvůli takovým dětem Vadim pocítil každé ze svých třiapadesáti let. A k nim všechny ty bolesti kloubů, jak teď nesnášel chlad a jak snadno se zadýchával.

„Ta vaše zdvořilost ho mohla zabít,“ zamumlal důstojník VDV.

„Tady se nesalutuje, poručíku. Každýmu odstřelovači, který má oči, tím říkáte, kdo tu velí,“ vysvětlil Vadim, než se otočil k důstojníkovi VDV. „Poručíku, oddíl mých lidí je tu zbytečně roztaženej. Mohli by vaši muži převzít zabezpečení a střežení vesničanů, zatímco já dám dohromady své lidi?“

Důstojník VDV přikývl. Vypadal unaveně, jako každý jiný voják sloužící v této válce.

„Děkuji, vyřešte to prosím se seržantkou Sauerovou,“ ukázal Vadim gestem na svou zástupkyni. Důstojník VDV úsečně přikývl, přešel k Fräulein a začal se s ní bavit. Ani se nepředstavil; nejspíš byl vážně unavený.

Vadim se otočil zpátky k Ivakovi a snažil se nevzdychnout.

„Upřímně řečeno, poručíku, s dalšíma lidma a vrtulníkem bysme byli hotový už před třema hodinama.“

„Našli jste ty stingery?“ dotíral poručík. Vadim přimhouřil šedé oči. Bylo jasné, co Ivak provedl: nechal Vadima a jeho jednotku udělat špinavou práci, aby mohl na poslední chvíli přiletět s četou VDV a prohlásit ten nález za svůj.

„Obávám se, že ne,“ procedil Vadim skrz zařáté zuby.

„Jaký je důvod vašeho neúspěchu?“ dožadoval se Ivak odpovědi.

„Nejspíš to, že tu žádný stingery nejsou.“

„Informace od zpravodajců byly dobré!“ trval na svém Ivak.

„A přesto...“

„Našli jste po nich nějaké stopy? Zajali jste někoho z mudžáhidů?“

„Každý, kdo je dost schopný držet zbraň, se skrývá v horách,“ opáčil mu Vadim. *Tuhle vesnici jsme vypálili zbytečně*, pomyslel si pro sebe.

„Takže jste nic nenašli, a přesto se vám podařilo nechat zabít jednoho ze svých lidí. Jaká mimořádná neschopnost,“ usmál se chladně Ivak.

Vadim věděl, že se ho snaží popíchnout, a upřímně řečeno, dařilo se mu to dobře. Za normálních okolností by si toho mladého blázna nevšímal, ale za posledních deset dní toho moc nenaspal.

„Myslíme, že jsme narazili na toho vašeho Američana,“ odvětil Vadim. Koutkem oka viděl, jak se k němu blíží zbytek oddílu. Neshluovali se, drželi se v zákrytech a udržovali si přehled o situaci. Byli však dost blízko na to, aby Ivaka slyšeli, což pro morálku nebylo zrovna ideální. Vadim kývl směrem ke Španělovu tělu. Pomocí dvou plotových tyčí udělali z jeho ponča nosítka a Španěla na ně položili. Mongol, zavalitý zdravotník oddílu, uložil odtrženou hlavu jejich mrtvého kamaráda do zničené hrudní dutiny, aby se nekutálela. Španěl byl sice jejich přítel, ale zároveň všichni byli praktičtí lidé a Mongol nemohl jen tak ztrácet hlavu. Ivak zbledl, když viděl, jak naložili s mrtvým tělem. „Vypadá to, že ho zasáhla daška, co?“ Daška byl 12,7mm těžký kulomet DŠK. „Až na to, že to bylo vystřelený z odstřelovací pušky. Na odstřelovací pušku je to dost velký náboj. Nechce se s náma KGB o něco podělit?“ Vadim si protáhl bolavá záda a posunul si zavěšenou AK-74 do trochu pohodlnější polohy.

„Dostali jste toho odstřelovače?“ vyrazil ze sebe Ivak, a vypadal, že bude zvracet.

„Vyzabili ho ulovit moji vlastní odstřelovači.“

„Tak doufejme, že ten váš neúspěch ještě zvrátí,“ zavrčel Ivak. Jeho svrastělé rty odhalily dásně i zuby. Bezostyšně se snažil překonat zjevné zděšení ze Španělova zpustošeného těla. Bylo jasné, že Ivak není v Afghánistánu příliš dlouho; podobné věci tu totiž byly naprosto běžné. Vadim si také neustále udržoval situační přehled – byl to dobrý důvod, proč se na Ivaka nedívat. Uvědomoval si, že se přiblížil Gulag, nejspíš aby Ivaka lépe slyšel, a nepotěšilo ho to. Vidlák se přiblížil také. Lebkova AKS-74 vypadala v ruce velkého Gruzince jako hračka. Téměř dva metry vysoký blondatý, modrooký voják první třídy Genadi Nikoladze byl ztělesněním árijského ideálu a zdaleka nejsilnějším členem oddílu. Zaznělo hvízdnutí vábničky. Vadim se podíval na Fräulein. Zaslechla signál a naléhavě gestikulovala na důstojníka VDV, který svým mužům nařídil, aby nestříleli. V tu chvíli se Lebka s Princeznu zvedli ze zasněžené krajiny. Když se vydali k vesnici, stáhli si kukly maskovacích obleků. Princezna zamířila k Vidlákovi a začala si vysvlékat maskovací oblek. Lebka zamířil k Vadimovi a poručíkovi KGB.

Princezna byla po čtyřech měsících služby nejnovějším členem jejich oddílu. Vojínka Tasija Jubenkova byla atletická, štíhlá, s křišťálově modrými očima, platinově stříbrnými vlasy a lícními kostmi Romanovců. Byla nápadně krásná, což jí obvykle způsobovalo jen samé potíže. Vadim se snažil neskřípat zuby, když se na ni Ivak díval. Nebyly to však jediné oči, které ji sledovaly, když zasouvala odstřelovací pušku Dragunov do tvrdého koženého pouzdra na zádech, a předklonila se, aby si maskovací oblek složila zpět do batohu.

„Hlášení!“ dožadoval se Ivak, když se Lebka přiblížil. Čečenský odstřelovač ho naprosto ignoroval. Po Španělovi sloužil Lebka s Vadimem nejdéle. Byl členem

„muslimského praporu“, který stál v čele sovětské invaze do Afghánistánu a zavraždil premiéra Hafizulláha Amína. Mladší seržant Elimchán Kulikov měl svou předzívku zaslouženě: tmavovlasý, s olivovou pletí, který si v terénu vždycky snažil nechat narůst vous, měl vyzáblý obličej a kůže na jeho hlavě vypadala podivně napjatá, jako by byla natažená jen přes kost. Někteří pověřivější vojáci sovětské 40. armády, ti, kteří se báli Asiatů, ho považovali za přízrak smrti, a tu pověst jen umocňovaly jeho schopnosti odstřelovače.

„Jak jí to šlo?“ zeptal se Vadim. Nemohl si pomoci. Věděl, že je Princezna víc než schopná: byla prvotřídní střelkyně a členka ruského olympijského týmu. V jeho rámci ji přidělili k protiatentátnickému oddílu, dokud válka nezpůsobila takový úbytek personálu, že ji převeleli k bojové jednotce. Z nějakého důvodu se však nedokázal přinutit, aby ji přestal ochraňovat, což věděla a nenáviděla.

Lebka na okamžik zaváhal. Z hlavně své pušky Lee Enfield ráže .303 odšroubovával podomácku vyrobený tlumič. Tuhle starou pušku sebral mudžáhidskému odstřelovači, s nímž svedl dvoudenní souboj v horách. Byla přesnější než Dragunov SVD, se kterou sloužila většina sovětských odstřelovačů. Předchozí majitel vyřezal do dřevěného těla pušky vzory, které teď zakrývaly bílé kusy látky, jež si Lebka na zbraň uvázal jako maskování. Lehký úsměv na ostřelovačových tenkých rtech vypadal spíše jako úšklebek. Díky tomu připomínal víc než kdy jindy jako smrtihlava.

„Vedla si dobře,“ odvětil mu Lebka.

„Vojáku, dal jsem vám rozkaz!“ vykřikl Ivak. Oči se otočily jejich směrem a Vadim viděl, jak se oddíl napjal. Princezna si dala na ramena batoh a vzala si od Vidláka zpět svou AKS-74. Její oči se zavrtávaly do Ivakovy hlavy jako pár modrých laserů. Oba odstřelovači sibi byli pochopitelně velmi blízcí. Lebka si poručíka KGB nevyšímal.

„Našli jste něco?“ zeptal se Vadim.

„Střílel asi z půl míle, pokaždý změnil pozici. Ať už používal cokoli, bylo to velký a těžký, dokonce mnohem těžší než velkorážní lovecký pušky.“ Lebka vytáhl ze zbraně ráže .303 zásobník se subsonickými náboji a nahradil jej zásobníkem s normálními náboji. Brigádní zbrojír musel pro Lebkovu pušku vyrobit munici na zakázku, ačkoli si ji odstřelovač hojně bral od mrtvých mudžáhidů.

„Vojíne, tahle zbraň zjevně nepodléhá předpisům!“ Ivakovi už vzteky poslintal bradu.

„Měl místní obuv,“ pokračoval Lebka dál a důstojníka KGB pořád ignoroval. „Ale soudě podle stop, dýlky a hloubky kroku – vysokej, těžkej...“

„Dobře živenej,“ dokončil Vadim. Lebka přikývl. Jejich americký žoldák.

„Proč jste se vrátili dřív, než jste splnili úkol, který vám byl zadán!“ to už Ivak skoro řval. Vadim měl chuť odsunout poručíka co nejdál od nich, minimálně do závětrí transportního vrtulníku. Byl si jistý, že důstojníka KGB musí americký odstřelovač slyšet bez ohledu na to, jak daleko se nacházel.

„Protože jsem mu to řekl!“ vyštěkl Vadim velitelským tónem. Tím Ivakovi zavřel pusku, i když ten z kapitána neodtrhl oči. „Ještě něco?“

„Dárek pro tebe,“ řekl Lebka, vytáhl z jedné z brašen na postroji nábojnici a podal ji Vadimovi. „Byl neopatrný.“ Vadim si nábojnici prohlédl. Zkontroloval čísla vyražená do kovu na jejím dně. Ivak natáhl ruku.

„Dejte mi ten náboj, kapitáne,“ přikázal.

„To není náboj, poručíku,“ řekl Vadim klidně, zatímco ji stále studoval. „Je to nábojnice. Projektil nejspíš udělal díru támhle do tý zdi nebo se odrazil od pancíře vrtulníku.“ Podíval se na Ivaka. „Nebo uštěřila hlavu mému příteli.“ Pozvedl nábojnici. „Náboj kalibru padesát. NATO je používá ve svých těžkých kulometech. Ale proč tím střílí z odstřelovací pušky?“

Ivak stál stále s nataženou rukou.

„Řekl jsem...“, začal Ivak.

„Kapitáne, smím?“ zeptal se Lebka a podíval se na hodinky.

„Samozřejmě,“ odvětil Vadim odstřelovači. „Řekni poručíkovi – tomu druhému poručíkovi – že jsem řekl, že vězni můžou taky.“ Vadim sledoval, jak Lebka přešel k místu, kde se Fräulein starala o jeho výstroj. Popadl z batohu srolovaný kobereček a přešel k poručíkovi výsadbářů a promluvil s ním. Důstojník VDV se podíval Vadimovým směrem, ale pak přikývl.

„Co to dělá?“ Ivak vyloženě prahl po odpovědi. Lebka zrovna hovořil s jedním ze starších zajatců. Vadim věděl, že odstřelovač ovládá z darí, kterou mluvili Tádžikové, jen pár slov, ale docela obstojně hovořil paštunsky. Zdálo se však, že se odstřelovači daří dorozumívat se, i když z vesničanů vyzařovala viditelná nedůvěra. Lebka rozvinul modlitební koberec a poklekl, zatímco se vesničané otočili čelem k Mekce a začali se modlit.

„Říká se tomu modlitba *fadžr*. *Fadžr* znamená arabsky ‚svítání‘,“ vysvětlil Vadim Ivakovi.

„Ten člověk je ostudou Sovětského svazu, snad znáte postoj státu k islámu! Oba vás obviním z protistátních postojů. A teď mi dejte tu nábojnici, kapitáne!“

Vadim měl obavu, že jestli na něho Ivak nepřestane křičet, někdo z oddílu ho zabije. Vadim zastrčil nábojnici do pouzdra na postroji a otočil se k Ivakovi. Kapitán v dětství hladověl při obléhání Stalingradu a od té doby se mu nikdy nepodařilo přibrat. Nepopíratelná fyzická zdatnost popírala jeho vyzáblost, i když se na něm začínal projevovat věk. Byl však vysoký, mnohem vyšší než Ivak. Ten byl rozhodně typem člověka, na něhož bylo snadné shlížet svrchu.

„Poručíku, řekl bych, že moji lidi tu posloužili jako návnada.“ Naklonil se těsně k Ivakovi, který o krok ucouvl. „Myslím, že v těchhle horách se pohybuje od-

střelovač najatý a podporovaný CIA s novou zbraní, těžkou odstřelovací puškou, a myslím, že kdybyste ho zajali, bylo by to docela převratný.“

Pravdu měl ten ambiciózní mladý hlupák přímo vepsanou do tváře. Ivak polkl a pak pohlédl na Lebku, modlíciho se spolu se zajatci.

„Není tu žádný muž schopný boje!“ vyštěkl Ivak. „Evidentně jde o pevnost mudžáhidů. Chci, abyste ty vězně popravili!“ Ivak měl nejspíš pravdu. Muži byli s největší pravděpodobností nahoře v horách a čekali, až odejdou.

„A k čemu by to bylo?“ zeptal se Vadim.

„Naučilo by je to, že je marné vzdorovat vůli Svazu sovětských socialistických republik a Rudé armády!“

Vadim byl stále ještě překvapený tím nesmyslem, který právě slyšel, když se Ivak otočil a zabodl pohled do Gulaga, který se poručíkovi KGB otevřeně smál.

„Ne, to by je teda nenaučilo. Jen by je to víc nasralo a byli by ještě odhodlanější bojovat.“

Teď se Ivak naklonil blíž k Vadimovi, i když musel zaklonit hlavu.

„Kapitáne, je jasné, že tenhle oddíl je semeništěm rozvratných živlů a možná i vzpoury. Teď buď splníte mé rozkazy, nebo mi nezbude nic jiného než vás zatknout.“

Vadim se zamyslel.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Ale uděláme to na poslední chvíli před odletem, protože nás jejich muži nejspíš právě sledují. VDV bude muset odejít první, aby mohl přistát náš Hind.“

„Myslíte si, že jsem blázen, kapitáne?“ zeptal se Ivak a Vadim vynaložil všechny síly, aby mu neodpověděl. „Dívali byste se, jak odlétám, a pak byste můj rozkaz neuposlechli. Já zůstanu a dohlédnu na to, aby byla oprava vykonána.“

Jsi si jistý, že na to máš žaludek, hošánku? Podivil se Vadim.

„Poručíku, Hind je schopný nést jen osm mužů. Obávám se, že tu pro vás nezbude místo,“ upozornil ho Vadim.

Ivak ukázal na Španělovo tělo. „Zapomínáte, že vás je už jen sedm.“

„To je ovšem skvělá připomínka, soudruhu poručíku.“ Vadim se od Ivaka odvrátil a pokynul důstojníkovi VDV.

Slunce už vyšlo a modlitba *fadžr* skončila. Vadimovi vždycky připadala naprosto krásná. Transportní Mi-8 se vydrápal do chladného, řídkého horského vzduchu a vyrazil mezi zasněžené vrcholky. Vadim byl stále víc než překvapený, že se Ivak rozhodl zůstat.

Chtěl po Vidlákovi, ať vysílačkou zavolá Hind a řekne posádce, aby se připravila na jejich vyzvednutí. Posádka bitevníku odvedla při podpoře oddílu příkladnou práci, zejména vzhledem k potenciální hrozbě ze strany protiletectvých kompletů.

„Tak co?“ zeptal se Ivak a kývl směrem k vězňům.

„Ach ano,“ povzdychl si Vadim. „Gulagu?“ Gulag se bezstarostně přitočil k oběma důstojníkům. Vytáhl z postroje kladivo a z vaku pytlík s hřebíky.

„Gulag míval jinou přezdítku,“ podotkl Vadim směrem k Ivakovi. „Říkalo se mu Tesař. Tušíte proč?“

„Jen do toho, povídejte, kapitáne!“ dožadoval se Ivak. Několik členů oddílu se naježilo, ale Gulag se jen usmál svým krutým úsměvem dravce.

„Víte, jak Specnaz popravuj vězně, soudruhu poručíku?“ zeptal se Gulag. V ruce držel hřebík a kladivo. „Ťuk, ťuk, křup. Přímo do zátylku. Šetří to náboje. Když dojdou hřebíky, dají se použít nábojnice.“ Gulag upustil pytlík s hřebíky a kladivo k Ivakovým nohám.

„Co si myslíte, že děláte?“ dožadoval se odpovědi poručík KGB. „Prostě se dejte do toho!“ Nevšiml si, že se Lebka s Fräulein sunou směrem k němu.

„Jestli je chcete zabít, tak to udělejte,“ řekl mu Vadim. Ivak na něj zíral, ve tváři se mu svářil strach a hněv. Vadimovi téměř imponovalo, že hněv zvítězil.

„Všechny vás dostanu do v gulagu. Ne! Všechny vás nechám zastřelit! Tohle je *vlastizrada!*“

Vadim se chvíli díval na vězně a pak na vesnici. Nízká stavení teď většinou doutnala. Přemýšlel, kolik ohořelých těl leží mezi troskami. Podíval se dolů na sních u svých nohou. I když byl rozbředlý šlápotami jejich bot, byl stále nedotčený, bílý. Vypadal tak čistě.

„Máte pravdu, je,“ řekl Vadim a pak se podíval na poručíka. „Ale jenom taková malá, a tady venku, kdo by si toho všiml?“

Ivak na něho zíral a teprve teď si uvědomil, jakou udělal chybu. Vadim kývl na Vidláka, který začal navádět bitevník.

Pažba Lebkovy .303 zasáhla Ivaka do obličeje, rozdrtila poručíkovi KGB nos a srazila ho na záda do sněhu. Vzápětí se na něho vrhla Fräulein, zaklekla mu na krk, zatímco se sápal po její svalnaté noze. Sebrala mu nůž a pistoli a hodila je Lebkovi. Pak ho s řevem popadla za hrdlo a zvedla ho do vzduchu. Na Olympijských hrách v Moskvě v roce 1980 soutěžila za Východní Německo jako vzpěračka. Když vstoupila do armády, musela přestat brát steroidy, nebyla už obrovská, ale zůstala mohutně stavěná a svalnatá. Narazila Ivakem do zdi z hliněných cihel.

„Nikdy se s nikým z nás takhle nemluví, Princezna se nešuká očima a na kapitána se rozhodně nezvyšuje hlas, rozumíš, ty malej kágébáckej sráči?!“ křičela. Jak vidno, byla Fräulein patřičně rozčilená. Ivak neodpověděl, protože mu samotné dýchání činilo značné problémy. Fräulein sice skončila se steroidy, ale steroidy zřejmě ještě neskončily s ní. Vadim si někdy říkal, jestli ji ta zuřivost někdy vůbec opustí. Otočila se a podívala se na něho. Vadim věděl, že mu tím klade otázku, zda mají důstojníka KGB zabít.

Gulag se jen díval a usmíval. Lebka si sněhem otíral krev z vyřezávané pažby pušky. Vidlák sledoval, co se děje, a přitom skrze vysílačku hovořil s blížícím se bitevníkem. Nevypadal šťastně, nikdy neměl podobné věci rád. Jediný z nich, Mongol, zavalitý medik s kulaťou hlavou, sledoval okolí. Byla to nedbalost, ale všichni byli strašně unavení.

Vojín první třídy Nergui Tsogt byl jediným dalším členem týmu, který se tělesnou hmotností mohl srovnávat s Fräulein, i když měl na sobě více tuku. Mongol vyrůstal ve svém rodném Mongolsku jako lovec. Vadim si nebyl jistý, jak se ocitl ve Specnaz, ačkoli měl SSSR s Mongolskem úzké styky. Nicméně veselý zdravotník byl velmi užitečným členem oddílu.

„Polož ho,“ nařídil Vadim své zástupkyni. Fräulein Ivaka neochotně pustila a ten se s lapáním po dechu sesunul do sněhu. „Kladivo a hřebíky tu nechte!“ zakřičel Vadim přes hluk Hindu D, který se blížil k zemi a bičoval vše kolem nich sněhem.

Dveře v prostoru pro cestující nechali otevřené. Zatímco se bitevník nakláněl nad vesnicí, proudil dovnitř kabiny mrazivý vysokohorský vítr. Vadim sledoval, jak se vesničané shromáždili kolem Ivaka. Byl si jistý, že viděl, jak jedno z dětí něco sbírá ze sněhu. Vadim položil ruku na přítelovo tělo. Říkal Ivakovi, že tam není místo; vždyť Španěl byl jedním z nich.

KAPITOLA 3

0540 AFT
8. listopad 1987
Letiště Fajzábád, provincie Badachšán,
Afghánistán

Vadim se nedokázal dívat na mrtvé tělo starého přítele zabaleného v ponču. Musel odvrátit zrak. Sledoval skalní stěny klikatých údolí kopírujících pod nimi zamrzlý tok řeky Kokči. Za jiných okolností by se snažil potlačit úzkost z raketového útoku, ten pocit bezmoci přicházel pokaždé, když seděl v létajícím terči. Vadim už měl na svém kontě několik havárií vrtulníku, stejně jako většina členů oddílu. V prostoru pro cestující bylo těсно a krví prosáklé tělo ničemu nepomáhalo. Dveře nechali otevřené, aby se dokázali lépe vypořádat s nevyhnutelným zápachem vyvržených střev. Byl to nedůstojný způsob smrti, ale jaký byl důstojný?

„Neměl jsi ho tou třístatíčkou mlátit,“ napomenula Princezna Lebku. Lebka se teď snažil upravit zaměřovací optiku na své pušce. Náraz do Ivakova obličje mu rozhodil mířidla.

„Dávej bacha!“ vyštěkl Gulag. Zacházení s puškou bylo ve stísněném prostoru pro cestující v bitevníku poněkud nešikovné. Vadim chápal, že se chce zaměstnat, že Lebka jen chce, aby všechno fungovalo, jak má, než se vrátí do Fajzábádu. Jejich tábor byl jen malou zárukou bezpečí; zasáhlo je už několik minometných útoků a nejméně jeden čelní útok.

„Buď v klidu,“ řekl Vidlák Gulagovi. Velký klidný Gruzínek a statný zdravotník byli dva z mála lidí, které kriminálník skutečně poslouchal.

Lebka si přestal pohrávat s optikou a namířil zbraň vzhůru, aby nikoho neohrožovala. Vidlák se vrátil k zírání ze dveří. Gruzínek se očividně na tělo také dívat nechtěl, přestože je měl natažené na klíně. Když se s Vidlákem setkal poprvé, měl kapitán zprvu pocit, že je prostoduchý. Postupem času ale pochopil, že je Gruzínek tichý, přemýšlivý muž, kterého zážitky z Afghánistánu hluboce trápí. Vidlák byl pro Specnaz i tuto válku příliš jemný. Vadim netušil, jak se chlapci podařilo projít labyrintem z masa, bludištěm kanálů plných vnitřností, které měly rekruty během základního výcviku připravit na krvavé hrůzy bojiště.

Mongolovy rty se pohybovaly, pravděpodobně se modlil k čemukoli, v co věřil. Kapitán se už dávno rozhodl, že do víry nikoho z nich nebude zasahovat. Jen Lebka dával svou víru skutečně najevo; jakási forma rebelie, odhadoval Vadim. Někdy to působilo problémy. Nebyl to první člen KGB, kterého ‚ztratili‘.

„Šéfe?“ Vadimovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Vidlák mluví na něho. Trochu se pohnul a tělo na jeho klíně se mírně posunulo. Letěli nad roklí, která ústila do široké, sněhem pokryté pláně. Na pravém břehu řeky se rozkládalo malé, asi padesátitisícové město Faj-